

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 168/2018
13.02.20187. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић, Соње Павловић и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела превара из члана 208. став 4. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Срећка Митрића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Сремској Митровици К 1494/12 од 05.05.2017. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 820/17 од 15.11.2017. године, у седници већа одржаној 13.02.2018. године, једногласно је, донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Сремској Митровици К 1494/12 од 05.05.2017. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 820/17 од 15.11.2017. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сремској Митровици К 1494/12 од 05.05.2017. године, окривљени АА, оглашен је кривим због извршеног кривичног дела превара из члана 208. став 4. у вези става 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од једне године, у коју му је урачунато време проведено у притвору од 04.10.2010. до 05.10.2010. године, с`тим да ће се иста извршити на тај начин што окривљени не сме напустити просторије у којима станује на адреси пребивалишта, уз примену електронског надзора. Окривљени не сме напустити просторије у којима станује осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција а уколико једном у трајању од 12 часова или два пута у трајању од по шест часова самовољно напусти просторије у којима станује суд ће одредити да остатак казне издржава у заводу за извршење казне затвора.

Истом пресудом окривљени је обавезан, на основу члана 258. став 4. ЗКП, да оштећеној ДОО „ББ“ из ... плати новчани износ као у изреци пресуде, те да суду накнади трошкове кривичног поступка и паушала, као у изреци пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 820/17 од 15.11.2017. године, одбијене су, као неосноване жалбе окривљеног АА и његовог браниоца и потврђена пресуда Основног суда у Сремској Митровици К 1494/12 од 05.05.2017. године.

Против наведених правноснажних пресуда, на основу члана 483. став 1. ЗКП, бранилац окривљеног АА, адвокат Срећко Митрић, поднео је захтев за заштиту законитости, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП у вези са одредбом члана 485. став 1. и 4. ЗКП, уз предлог Врховном касационом суду да усвоји поднети захтев и укине побијане пресуде са наредбом да се поступак одржи пред потпуно измењеним већем.

Врховни касациони суд је, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, након достављања примерка захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, одржао седницу већа, у смислу члана 490. ЗКП, о којој није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, налазећи да њихово присуство седници већа није неопходно и да није од значаја за доношење одлуке, на којој седници је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев поднет, те је по оцени навода и предлога у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости није основан.

Врховни касациони суд налази да је тачна тврдња у захтеву да је другостепени суд у својој пресуди, на страни 5, између осталог навео, да је првостепени суд правилно ценио исказ сведока ВВ, у погледу утврђивања чињенице да ли су сведок ГГ као директор, те сведок ДД и сведок ВВ као књиговођа у предузећу „БТ“ из ... били у могућности да о било чему одлучују, а да при томе ВВ као сведок није саслушана у кривичном поступку. Овде се очигледно ради о пропусту другостепеног суда, јер ВВ није саслушана пред првостепеним судом као сведок и првостепена пресуда не заснива се стога на незаконитом доказу, па нема ни повреде одредаба кривичног поступка на које се бранилац позива, с тим што она није учињена ни у другостепеном поступку, јер Апелациони суд у Новом Саду одлуку је донео након седнице већа на којој није изводио ни ценио доказе, па Врховни касациони суд оцењује да се очигледна омашка у другостепеној пресуди не може сматрати повредом поступка у смислу одредбе члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, јер доказ саслушање сведока ВВ није ни изведен.

Такође, у поднетом захтеву се наводи да је поступајуће веће у првостепеном поступку одбило да изведе доказ саслушањем ВВ и да исти уврсти у доказни материјал, као и писани налаз и мишљење стручног сарадника окривљеног АА, са произвољним и противуречним образложењем да је исти налаз достављен пре него што је стручни сарадник положио заклетву, а по ставу одбране, исказ наведеног сведока и предметни налаз би несумњиво допринели правилној примени закона на утврђено чињенично стање.

Врховни касациони суд налази да, како се изнетим наводима указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно одредбу члана 440. ЗКП, која не представља законски разлог за подношење овог ванредног правног

лека од стране окривљеног преко браниоца, те о истом суд није мериторно одлучивао.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу одредаба члана 30. став 1. Закона о уређењу судова, применом члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Олгица Козлов, с.р.**

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић

**Председник већа-судија,
Зоран Таталовић, с.р.**